

<i>preek</i>	1 november 2023 (dankdag)
<i>thema</i>	Laten we een hut bouwen!
<i>tekst</i>	Leviticus 23:39-43
liturgie:	
<i>votum =</i>	Opwekking 640 (Ik hef mijn ogen op naar de bergen)
<i>groet</i>	
<i>gebed =</i>	Liedboek 1006 (Onze Vader in de hemel, U staat zorgzaam om ons heen)
<i>lezen Leviticus 23:39-43</i>	
	DNP Psalm 87 (Op hoge heuvels met een rijk verleden)
<i>lezen Openbaring 7:9-17</i>	
<i>preek</i>	Overnodig 53 (Heb dank voor alle dingen; melodie: LvdK Gezang 465)
<i>gebedspunten</i>	
<i>gebed omlijst met</i>	Zingende gezegend 266 (Dank, Vader, dank U wel; melodie: Liedboek 704)
<i>collecte</i>	Opwekking 354 (Glorie aan God)
<i>zegen</i>	

1

Elk jaar vieren de Joden het Loofhuttenfeest. Dit jaar deden ze dat van 29 september tot 6 oktober. Het Loofhuttenfeest is vanouds bedoeld als de feestelijke afsluiting van de oogst. Je zou het kunnen vergelijken met onze ‘dankdag voor gewas en arbeid’. Je staat er samen bij stil dat *God* alles heeft laten groeien. De Joden doen dat tijdens het Loofhuttenfeest. Ook dit jaar hebben ze het gevierd. Maar het feest eindigde dit jaar in een nachtmerrie omdat er direct na het feest (op 7 oktober) een vreselijke aanval kwam van Hamas, een aanval die bedoeld was om zoveel mogelijk burgers van Israël te vermoorden. Deze aanval was de opmaat naar een gruwelijke geweldsexplosie. Als gevolg daarvan zijn inmiddels duizenden burgers het slachtoffer geworden, leven miljoenen Palestijnen en Joden in grote angst en lijkt een vreedzaam samenleven van Joden en Palestijnen een illusie.

Laten we samen bidden. We zingen Liedboek 1006.

2

We gaan meer dan 3.000 jaar terug in de tijd. Rond 1400 voor Christus zijn de mensen van Israël in de woestijn.

In Egypte hebben ze een vreselijk leven gehad. Ze werden afgebeeld. Ze waren hun leven niet zeker. Vooral hun zoontjes liepen het gevaar te worden vermoord. Na een hoop gedoe konden ze eindelijk vertrekken. Ze wonen in een soort vluchtelingenkamp. Het is een kamp dat steeds weer afgebroken wordt om het op een nieuwe plek weer op te bouwen. Het leven valt lang niet altijd mee, voor henzelf niet en vooral ook niet voor hun kinderen.

Juist dan schrijft God hun allerlei feesten voor. Het laatste feest is het Loofhuttenfeest.

We lezen Leviticus 23 vers 39-43.

3

Het voorschrift over het Loofhuttenfeest is een voorschrift voor later.

Op het Loofhuttenfeest moeten de mensen van Israël allemaal een loofhut bouwen. Nu is dat niet nodig, want nu wonen ze allemaal in tenten. Ze moeten *later* hutjes bouwen, als ze op hun bestemming zijn: in Kanaän, het land dat God al aan Abraham had toegezegd.

Ze moeten hutten bouwen voor de kinderen.

Bijzonder hé? God heeft zo’n aandacht voor de kinderen! Hij wil dat de kinderen weten wat er gebeurd is.

Dat zullen ze niet automatisch weten.

Als de ouders er niks aan doen, weten hun kinderen van niks en dan zullen de kinderen van hun kinderen opgroeien zonder enig besef van God.

God wil dat het andersom gaat. Je gaat er bewust mee om dat God je heeft gered. Zo herinner je je kinderen eraan dat God *hen* heeft gered *samen met jou*. En zo kunnen je kinderen op hun beurt *hun* kinderen daarbij opvoeden: dat God *hen* heeft gered *samen met hun ouders*.

God weet dat dit allemaal niet automatisch gaat. In de dagelijkse drukte blijft het er soms bij. Dan blijven de wezenlijke dingen ongezegd. De kinderen pikken het niet zomaar op. En daarom moeten hun ouders hutten bouwen, speciaal voor de kinderen.

De kinderen moeten zich herinneren dat God hen heeft gered.

Ze bouwen samen een hut van takken waar veel bladeren aan zitten. In die takkenhut kunnen ze er tijdens het eten over praten, over wat die takkenhut moet voorstellen.

Het is de bedoeling dat de ouders iets vertellen. Ze moeten vertellen: Vroeger woonden we in tenten want we reisden door de woestijn. God had ons bevrijd. We waren zo blij als wat. We hoefden niet meer bang te zijn voor de koning van Egypte en zijn soldaten. Van hun wreedheid heeft God ons gered.

De kinderen stellen vragen en de ouders geven antwoord. En al pratend worden ze steeds enthousiaster over dat wonderlijke gebeuren: God die hen had gered, die hen had bevrijd, die hen uit Egypte had laten weggaan; dansend gingen ze de vrijheid tegemoet.

Dat moeten de kinderen zich herinneren.

Ook vandaag moeten de kinderen zich herinneren dat God hen heeft gered.

Het gaat nu niet meer over Egypte. Het gaat nu over de zonde als een kwade macht die je beheerst zolang je in de zonde 'woont'. En God is het die je *redt* uit de greep van het kwaad, dankzij Jezus die stierf voor onze schuld. Je bent echt vrij, met Hem!

Laten we er samen aan werken dat onze kinderen en onze jongeren zich *dat* herinneren.

Daar mogen alle ouders mee bezig zijn voor hun kinderen. Als je er samen mee bezig bent, dan zal God dat zegenen, aan je kind en aan jezelf. Dat brengt ook grote zegen voor ons als gemeente!

Laten we samen vieren dat God ons redt.

Daarover gaat het (bijvoorbeeld) in Psalm 87. Die psalm gaan we nu zingen. Aansluitend lezen we Openbaring 7 vers 9-17.

4

Wat een feest wordt hier beschreven!

Johannes vertelt dat hij mensen ziet lopen met *palmtakken* in de hand (vers 9); dat is typisch voor het Loofhuttenfeest. Ze zijn enthousiast over de *redding* die komt van God die op de troon zit en van het lam (vers 10); om die redding draait het tijdens het Loofhuttenfeest. En ze vereren God omdat hij hen *beschermt* (vers 12); dat vier je tijdens het Loofhuttenfeest.

Over hutten lees je in Openbaring 7 niets, maar dat begrijp ik wel: hutten zijn dan niet meer nodig want dan zijn ze de hele tijd in Gods tempel.

Mensen van over de hele wereld zijn bij elkaar.

Het gaat allereerst om mensen die in Jeruzalem geboren zijn. Daar begint het mee. Het begint met mensen van Israël. Maar daar stopt het niet mee. Er komen er veel meer bij, allerlei mensen die in andere steden geboren zijn, of ergens op het platteland. Waar je wieg ook gestaan heeft, bij God ben je nooit kansloos. God wil je inschrijven in Jeruzalem. Wat is je geboorteplaats? Doorn? Rotterdam? Freetown? Leeuwarden? Teheran? Gaza? God zegt tegen je: Weet je wat? Ik schrijf als je geboorteplaats op: *Jeruzalem!* Dat wordt duidelijk in Psalm 87 waar Jeruzalem wordt aangeduid als Sion en waar te lezen staat: *Rahab heeft God nooit uit het oog verloren; ook Filistea, Tyrus, Babylon en Nubië, elk volk onder de zon is hier in Sion, stad van God, geboren.* Daarmee

zegt God niet dat Hij Israël weg doet en dat er voor Joden geen plek meer mag zijn onder de zon. God houdt van Israël en die liefde gaat nooit over. En jij mag bij Israël horen! Het maakt niet uit waar je vandaan komt; je wordt gerekend tot de kinderen van Abraham. God houdt van je en die liefde gaat nooit over.

Die liefde is te danken aan Jezus.

Dat kun je afleiden uit dat wonderlijke dat te lezen staat in Openbaring 7, over mensen die hun kleren wit hebben gewassen in het bloed van het lam (vers 14). Dat zou je toch niet kunnen verzinnen: bloed van een lam als wasmiddel. Maar het is toch precies wat hier staat. Het gaat hier over Jezus die zijn leven heeft gegeven: Hij stierf en zo werd zijn bloed vergoten. Erg hè? Dat is echt vreselijk geweest! Maar die afschuwelijke gebeurtenis brengt iets heel moois, iets wat goed is voor iedereen die de verbinding zoekt met Jezus Christus. We horen bij elkaar (mensen uit alle landen en volken! van elke stam en taal!) en onze zonde wordt als het ware opgelost in het bloed van Jezus Christus zodat we vrij zijn van zonde en helemaal nieuw in het leven staan. God houdt van je. Hoor je het wel? God houdt van je, dankzij Jezus.

God beschermt je.

Op het Loofhuttenfeest wordt dat op een speelse manier zichtbaar. God laat je een hut bouwen. Kruip er maar in, in die hut. Bedenk maar goed dat je bij God veilig bent. Je mag echt leven. En vandaag mag je dat met Jezus die is gestorven voor onze schuld maar is opgestaan uit de dood en *leeft*.

Laten we samen vieren dat God ons beschermt.

5

De hut die je bouwt, wordt gemaakt van mooie dingen.

God wil dat je mooie vruchten plukt. Je moet mooie takken uitzoeken van allerlei soorten bomen; die takken moet je afsnijden en meenemen. En daar moet je dan een hut van bouwen en versieren. Het ziet er feestelijk uit.

Joodse mensen zijn daar nog steeds mee bezig. Tegen het einde van de oogsttijd bouwen ze altijd een hut en dan vieren ze het Loofhuttenfeest. Dat doen ze een week lang en van te voren sturen ze elkaar kaartjes toe om elkaar een fijn Loofhuttenfeest toe te wensen. Nou, dan steekt wat wij doen daar wat karig bij af. Ik heb nog nooit een kaartje gekregen met daarop 'fijne dankdag'; trouwens: ik heb ook nog nooit zo'n kaartje gestuurd. En wij doen het af met één dag (nou ja: één avond). Maar bij de Joden duurt het dus een volle week en dan vieren ze feest in een hut die gemaakt is van allemaal mooie dingen.

Alles in en om die hut verwijst naar de oogst.

Alles herinnert je eraan dat God alles heeft laten groeien. Je mag genieten van wat God je geeft. God is zo royaal. Hij is geen God die alles precies afpast. Hij is geen God die je geeft wat je nodig hebt en meer niet. Hij is rijk en Hij geeft rijkelijk. Het past bij Hem dat je vervolgens een uitbundig dankfeest viert. Het spreekt niet vanzelf dat de oogst binnen gehaald wordt. Er komt heel wat bij kijken voor het zover is. Als het allemaal weer gelukt is, ben je opgetogen. Je geniet, in die takkenhut waarin alles verwijst naar de oogst.

Ja, alles aan die takkenhut is tijdelijk.

Na een poosje zijn de takken van de hut verdord. De vruchten zijn niet mooi meer; ze verschrompelen; ze verrotten. De hut is tijdelijk.

Maar in zo'n takkenhut zie je dat God voor je zorgt.

Misschien is je leven zo voorspoedig dat je voorspoed voor jou vanzelfsprekend wordt. Dat je het idee hebt dat je het allemaal ook wel verdiend hebt omdat je immers hard gewerkt hebt. Dat je niet meer echt geniet van fijne dingen. Dat het je gewoon niet meer lukt om te genieten. Wat is dat jammer. Sta er eens heel bewust bij stil dat het God is die zoveel aan je geeft, zoveel om van te genieten. Het is goed om dat samen te doen, zoals wij dat vanavond doen in deze dienst: dat we samenkomen, dat we spullen bij ons

hebben voor de Voedselbank, dat we straks geld geven voor de Voedselbank; en mocht je vergeten zijn om spullen mee te nemen voor de Voedselbank, dan kun je komende zondag nog in de herkansing. Dat samenkomen en dat delen helpt ons om er bewust bij stil te staan dat het *God* is die zoveel aan je geeft, zoveel om van te genieten. Dat is wat de Joden meemaken als ze bij elkaar gaan zitten in zo'n takkenhut waarin alles getuigt van God die voor je zorgt.

Misschien ben je helemaal niet in de stemming voor zo'n feest, omdat je gefixeerd bent op dat wat je niet hebt, omdat je helemaal vast komt te zitten in dat wat je pijn doet en in dat wat je verdrietig maakt. Het is liefdevol als anderen aandacht geven aan jouw verdriet, aan jouw pijn, aan jouw gemis. Maar het is ook liefdevol als anderen daar niet helemaal in meegaan maar je als het ware meetrekken, naar die takkenhut toe om samen te zijn in die hut waarin alles getuigt van God die voor je zorgt.

Laten we samen vieren dat God voor ons zorgt.

Amen!